

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobkyně společnosti **FRODL GROUP, s.r.o.**, se sídlem Vlčkovice 33, Praskačka, zast. Advokátní kancelář Hajdučík, s.r.o., se sídlem v Praze 5, Sluneční náměstí 14, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. dubna 2015, č.j. 10942/15/5300–22443–702189 a č.j. 9620/15/5200–11433–706599, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. dubna 2015, č.j. 10942/15/5300–22443–702189 a č.j. 9620/15/5200–11433–706599 se zrušují a věci se žalovanému v r a c e j í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 14 228 Kč do osmi dnů od právní moci rozsudku do rukou jejího zástupce.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaných rozhodnutí, jimiž bylo zamítnuto její odvolání do platebních výměrů na úrok z prodlení vztahující se k doměřené daňové povinnosti na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2007 a k doměřené daňové povinnosti na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 12. 2007 do 31. 12. 2007.

V první řadě považovala žalobkyně za chybnou právní úpravu, kterou žalovaný vymezil jako relevantní pro řešení právních otázek vymezených v odvolání. Správce daně vydal prvostupňová rozhodnutí dne 28. 8. 2014. V tento den byl platný a účinný

zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "daňový řád z roku 2009"). Podle jeho ust. § 264 odst. 14 platilo, že: "Pro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů." To se vztahovalo na úroky z prodlení sdělená prvostupňovými rozhodnutími správce daně, protože úročeny byly nedoplatky na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2007 (splatný dne 31. 3. 2008) a na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2007 (splatný dne 25. 1. 2008). Dosavadními právními předpisy byly podle názoru žalobkyně právní předpisy platné a účinné k prvému dni prodlení žalobce, tj. ke dni 1. 4. 2008, resp. 26. 1. 2008. Tím bylo v obou případech ust. § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění novel č. 35/93 Sb., 323/93 Sb., 255/94 Sb., 323/96 Sb., 230/2006 Sb., 270/2007 Sb., 261/2007 Sb. (dále jen "daňový řád z roku 1992"). Žalobkyně tvrdila, že ust. § 264 odst. 14 daňového řádu z roku 2009 je speciálním ustanovením ve vztahu k obecnému ust. § 264 odst. 5 téhož řádu, protože posledně uvedené ustanovení upravuje běh a délku lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, kdežto ust. § 264 odst. 14 cit. řádu upravuje úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů. Pojem daňový nedoplatek je pojmem nadřazeným k pojmu úrok z prodlení, protože daňový nedoplatek může být nedoplatkem na jakékoliv dani i jejím příslušenství, kdežto úrok z prodlení je jedním z možných daňových nedoplatků. Nepoužije se tedy právní úprava ust. § 160 daňového řádu z roku 2009, protože princip přednosti speciálního ustanovení vyřazuje z použití ust. § 264 odst. 5 daňového řádu z roku 2009. Použije se výhradně právní úprava obsažená v ust. § 63 daňového řádu z roku 1992. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma, že její názor je opačný než názor Nejvyššího správního soudu uvedený v bodě 24 a 31, rozsudku ze dne 12. 9. 2014, č.j.: 5 Afs 81/2014 - 47.

Žalobkyně dále uvedla, že „Je chybné, pokud žalovaný použil podle čl. VI bodu 3 zákona č. 230/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, a další související zákony, ve znění účinném do 31. 12. 2010, se pro daně, jejichž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona (tj. po 1. 1. 2007), použije úprava obsažená v ustanovení § 63 ZSDP ve znění účinném od 1. 1. 2007, jak tvrdí v obou napadených rozhodnutích. Tato právní úprava byla zrušena již novelou č. 270/2007 Sb. účinnou ode dne 31. 10. 2007 a i ta byla zrušena novelou č. 261/2007 Sb. účinnou ode dne 1. 1. 2008.“ Obě napadená rozhodnutí jsou tak dle názoru žalobkyně vydána na základě nesprávných právních předpisů, a proto jsou nezákonná.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že úrok z prodlení bylo potřeba sdělit na základě ust. § 63 daňového řádu z roku 1992, který zněl: "(1) *Daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.* (2) *Daňovému dlužníku vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Úrok z prodlení se uplatní nejdéle za 5 let prodlení.* (3) *Úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik a na osobním účtu se předepisuje do evidence do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním účtu zejména v případě, že je*

daňový nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku. (4) Úrok z prodlení se nepředepíše a daňovému dlužníku nevzniká povinnost jej uhradit, nepřesáhne-li v úhrnu u jedné daně u jednoho správce daně za jedno zdaňovací období nebo za jeden kalendářní rok u jednorázových daní částku 200 Kč. (5) Úrok z prodlení u záloh se uplatní do dne splatnosti zálohované daně. (6) Je-li nejasná platba po vyjasnění zaevidována na osobní účet s účinností ke dni, kdy byla vykonána, správce daně ke dni zaevidování tyto účinky na úrok z prodlení na osobním účtu, kde je tato platba evidována, vypořádá. (7) Správce daně může daňového dlužníka vyznat o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního účtu daňového dlužníka. (8) Úrok z prodlení nevzniká u daňového nedoplatku vzniklého zůstaviteli, a to ode dne jeho úmrtí do konce běhu lhůty pro podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování jeho dědicem. (9) U nedoplatků na příslušenství daně a na platební povinnosti podle §1 odst. 4 úrok z prodlení nevzniká."

Dále žalobkyně uvedla, že novela č. 270/2007 Sb. zrušila lhůtu (dříve v ust. § 63 odst. 4 daňového řádu z roku 1992) pro úkon správce daně spočívající v jeho povinnosti v určité lhůtě doručit daňovému subjektu pravomocný platební výměr na úrok z prodlení. Správce daně tak ode dne 1. 1. 2008 mohl sdělit daňovému subjektu úrok z prodlení kdykoliv. Žalobkyně označila v odvolání tento stav za ústavně neakceptovatelný a zastávala s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č.j.: 1 Afs 15/2009 - 105 názor, že je potřeba jej odstranit analogií a omezit správce daně v možnosti sdělit daňovému subjektu úrok z prodlení prekluzivní lhůtou pro stanovení daně. Nejvyšší správní soud ve výše cit. rozsudku ze dne 12. 9. 2014 (bod 30), stejně jako žalobkyně, shledal stav tzv. "bezlhůti" neakceptovatelným, ale rozhodl omezit správce daně v možnosti sdělit daňovému subjektu úrok z prodlení „promlčecí lhůtou daňových nedoplatků“. Vyšel přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č.j.: 5 Afs 35/2009-265, který posuzoval lhůtu pro sdělení daňového penále daňovému subjektu podle ust. § 63 daňového řádu z roku 1992, ve znění platném a účinném ke dni 31. 12. 2006. V tomto usnesení se přitom uvádí, že platební výměr na daňové penále musí být ve lhůtě odvozené od délky promlčecí lhůty podle ust. § 70 daňového řádu z roku 1992 nejen vydán, ale musí i nabýt právní moci (bod 26 cit. usnesení). Tuto nuanci nepostřehl ani Městský soud v Praze při opětovném rozhodování o žalobě, a proto Nejvyšší správní soud řešil znova kasační stížnost, v níž stěžovatel argumentoval, že se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č.j.: 5 Afs 77/2011-351). Z uvedeného plyne, že platební výměr na penále musí být v promlčecí lhůtě nejen vydán, ale i nabýt právní moci. Žalobce se domnívá, že při posuzování ust. § 63 odst. 7 daňového řádu z roku 1992 nelze dospět k jiným závěrům, protože pro ně chybí jakýkoliv zákonný podklad. Tedy že i platební výměr na úrok z prodlení sdělovaný podle právní úpravy ust. § 63 daňového řádu z roku 1992 účinné ode dne 1. 1. 2008 musí být v promlčecí lhůtě nejen vydán, ale i nabýt právní moci. Žalovaný rozhodl napadenými odvoláními o rozhodnutích správce daně, kterými byl sdělen úrok z prodlení za daňové nedoplatky splatné dne 25. 1. 2008 a 31. 3. 2008. Lhůta pro sdělení úroku z prodlení tak počala plynout v souladu s ust. § 70 odst. 1 daňového řádu z roku 1992 dne 1. 1. 2009 a marně uplynula dne 31. 12. 2014, přičemž napadená rozhodnutí nabyla právní moci až dne 19. 4. 2015, resp. 24. 4. 2015.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že uvedené námitky se zcela odlišují od námitek odvolacích, proto na ně žalovaný nemohl reagovat v napadených rozhodnutích.

Žalovaný konstatoval, že pro stanovení úroku z prodlení byla rozhodná právní úprava ust. § 264 odst. 14 daňového řádu z roku 2009 ve spojení s ustanovením § 63 daňového řádu z roku 1992, a tudíž dospěl ke stejnému právnímu názoru, jaký v žalobě zastává žalobkyně. Žalovaný tedy nerozumí tomu, v čem podle žalobkyně spočívá „vydání napadených rozhodnutí na základě nesprávných právních předpisů“, když se žalobkyně v žalobě ve skutečnosti ani nesnaží tvrdit, že by žalovaný použil jiné právní předpisy, než jaké žalobkyně považuje za určující. Žalovaný tak dospěl k závěru, že tato námitka trpí vnitřními rozpory, neboť žalobkyně své tvrzení o aplikaci nesprávných právních předpisů vzápětí tím, že jako rozhodující právní předpisy označila právní předpisy shodně s žalovaným za rozhodné, sama de facto popírá.

Dále žalovaný uvedl, že další část této žalobní námitky spočívá v tvrzení o vztahu speciality ust. § 264 odst. 14 daňového řádu z roku 2009 vůči ust. § 264 odst. 5 této právní úpravy. S tímto tvrzením žalobkyně žalovaný nesouhlasil, neboť každé z uvedených ustanovení daňového řádu upravuje odlišný předmět. Obě citovaná ustanovení tak stojí vedle sebe a je tak nutno je aplikovat současně. Nicméně žalobkyně dále namítá, že z důvodu údajné speciality ust. § 264 odst. 14 dané právní úpravy nelze ust. § 264 odst. 5 této právní úpravy použít a tudíž se užije ust. § 63 daňového řádu z roku 1992. Byť je z vyjádření žalobkyně zřejmé, že je jí znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č.j. 5 Afs 77/2011-351 ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265, a v závěru žaloby uvádí, že lhůta pro sdělení předpisu úroku z prodlení v nyní projednávaných věcech uplynula dne 31. 12. 2014, přesto se z nepochopitelných důvodů dovolává ust. § 63 daňového řádu z roku 1992, byť bylo judikováno, že je nutno vzít v potaz též právní úpravu lhůt pro vybrání a vyměření daně. A právě ust. § 264 odst. 5 daňového řádu z roku 2009 ve spojení s ust. § 70 daňového řádu z roku 1992 a ust. § 160 daňového řádu z roku 2009, běh a délku této lhůty upravují, přičemž záleží na konkrétních okolnostech případu, v jakém poměru se ust. § 70 a ust. § 160 v konkrétním případě použijí. Pokud by mělo být aplikováno pouze ust. § 63 daňového řádu z roku 1992, jak žalobkyně požaduje, tak by ve svém důsledku žádná lhůta pro sdělení předpisu úroku z prodlení neexistovala a již z povahy věci by nemohlo být v odvoláních proti platebnímu výměru, natož pak v této žalobě, namítáno opožděné sdělení předpisu úroku z prodlení. Pokud by byl názor žalobkyně správný, nutně by musel krajský soud nyní projednávanou žalobu již z tohoto důvodu zamítnout. Žalovanému nebylo zřejmé, kam žalobkyně touto žalobní námitkou míří.

Dále žalovaný uvedl, že podstatou přechodných ustanovení právních předpisů je řešit vzájemný vztah nových a starých (zrušených) právních předpisů. Pokud tedy daňový řád z roku 2009 v ust. § 264 v některých případech výslovně odkázal na použití dosavadních právních předpisů, a to s plným vědomím toho, že již došlo k jejich zrušení, nevidí žalovaný důvod domnívat se, že by úmysl zákonodárce byl jiný, než umožnit v přesně vymezených případech aplikaci těchto zrušených právních předpisů. Dále podotkl, že neshledává uvedení článku VI bodu 3 zákona č. 230/2006 Sb. v napadených rozhodnutích za zásadní, neboť tento článek pouze

vymezil vztah mezi právní úpravou úroků z prodlení a penále před prvním 1. 1. 2007 a od 1. 1. 2007, zatímco ke splatnosti daní, od nichž jsou odvozovány předmětné úroky z prodlení, došlo v roce 2008, a tudíž se bez jakýchkoliv pochybností, aniž by bylo nutno zákon č. 230/2006 Sb. aplikovat, nepoužije právní úprava § 63 daňového řádu z roku 1992 před 1. 1. 2007. Předmětná pasáž zákona č. 230/2006 Sb. tak byla v napadených rozhodnutích uvedena toliko pro úplnost za účelem podání uceleného přehledu dřívější právní úpravy. Pochybnosti o tom, zda správce daně a žalovaný aplikovali správně znění ust. § 63 daňového řádu z roku 1992, přitom nebyly ze strany žalobkyně vzneseny. Pro úplnost žalovaný dodal, že ke zrušení čl. VI bodu 3 zákona č. 230/2006 Sb. došlo až ke dni 31. 12. 2010 zákonem č. 281/2009 Sb., nikoliv dne 31. 10. 2007 zákonem č. 270/2007 Sb., jak uvádí žalobkyně.

Žalovaný uvedl, že své právní závěry v odůvodnění napadených rozhodnutí opírá o ust. § 63 daňového řádu z roku 1992. Stejně tak žalobkyně toto ustanovení cituje a zdůrazňuje.

Dále žalovaný věnoval pozornost žalobní námitce dotýkající se vady napadených rozhodnutí spočívající ve sdělení předpisu úroku z prodlení až po uplynutí lhůty pro tento úkon stanovené. Žalobkyně svůj názor opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č.j. 5 Afs 77/2011-351. Ve vazbě na tuto žalobní námitku se žalovaný věnoval nejprve otázce, jakou roli sehrává v rozhodovací praxi soudů rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. K této otázce pak konstatoval komentář k zákonu č. 150/2002 Sb., soudnímu řádu správnímu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a následným rozbořem těchto právních názorů dospěl k závěru, že zdejšímu soudu v tuto chvíli nic nebrání v tom, aby zaujal k dané problematice vlastní právní postoj. Žalovaný zdůraznil, že se připojuje k pochybnostem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č.j. 5 Afs 77/2011-351, o správnosti náhledu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu na vztah lhůty pro vybrání nedoplatku a právní moci platebního výměru na úrok z prodlení. K této otázce vyslovil jednoznačný názor, dle něhož nabytí právní moci napadených rozhodnutí až po uplynutí lhůty pro vybrání nedoplatků neměla z pohledu včasnosti sdělení předpisu úroku z prodlení žádný vliv a zcela postačovalo, že k doručení platebních výměrů žalobkyni došlo ještě před uplynutím této lhůty. Současně uplynutí této lhůty nepředstavovalo překážku pro nabytí právní moci platebních výměrů. Z toho důvodu označil žalovaný žalobní námitku za nedůvodnou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný s tímto postupem vyslovili souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že předmětem odvolacího řízení byl platební výměr na úrok z prodlení vztahující se k doměřené daňové povinnosti k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2007 a k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2007. Daňová povinnost na těchto daních byla žalobkyni doměřena na základě výsledků daňové kontroly, a to dodatečnými platebními výměry ze dne 15. 2. 2011. Rozhodnutí o daňové povinnosti napadla žalobkyně nejprve odvoláními a následně i správními žalobami. Na základě výsledků těchto řízení pak byla stanovena daňová povinnost k dani z příjmu právnických osob

za zdaňovací období roku 2007 ve výši 480 720 Kč a k dani z přidané hodnoty za prosinec 2007 ve výši 30 817 Kč. V návaznosti na tyto skutkové okolnosti správce daně vyrozuměl žalobkyni platebním výměrem ze dne 28. 8. 2014 o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňové povinnosti na dani z příjmů právnických osob za uvedené zdaňovací období. Dále správce daně vyrozuměl žalobkyni platebním výměrem ze dne 28. 8. 2014 o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 12. 2007 do 31. 12. 2007. Proti těmto platebním výměrům podala žalobkyně odvolání a rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného) pak napadla správní žalobou.

Krajský soud se prioritně zabýval stěžejní žalobní námitkou, dle níž úrok z prodlení musí být daňovému dlužníkovi sdělen ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Žalobkyně přitom měla za to, že v jejím případě tato lhůta dodržena nebyla.

Při posuzování dané námitky vycházel krajský soud ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu a to usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009-265, dle něhož *„Daňového dlužníka lze vyrozumět o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, jenž je základem pro určení penále (§ 63 odst. 4 věta čtvrtá, část věty za středníkem zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, (dále jen „d.ř.“) ve spojení s § 70 odst. 1 téhož zákona). Tato lhůta začne plynout od data původní splatnosti daně. Skutečnost, kdy byl vyměřen samotný tento nedoplatek, je pro určení počátku běhu uvedené lhůty nerozhodná.“* K této otázce pak Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že *„Platební výměr na daň, stejně jako platební výměr, kterým se sdělí daňovému dlužníkovi předpis penále, nemají v rovině samotného hmotného práva daňového účinky konstitutivní, nýbrž zásadně toliko deklaratorní (specifickou povahu zde má sjednání daně a svým způsobem i stanovení daně podle pomůcek, u nichž nelze o čistě deklaratorní povaze rozhodnutí hovořit). Platebními výměry se konstatuje povaha a výše primární či – v případě penále – sekundární daňové povinnosti k určitému dni, jež však již vznikla přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru. Ten má význam především v tom, že za splnění předepsaných podmínek mění daňovou povinnost z „pouhé“ povinnosti podle hmotného práva v exekuční titul. Možnost vydat platební výměr na penále byla časově omezena ustanovením § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem d. ř., podle něhož o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Uvedenému ustanovení nelze rozumět jinak než jako zákaz pro správce daně „vytvořit“ si vydáním platebního výměru na penále exekuční titul na toto příslušenství daně, uplyne-li lhůta, na niž uvedené ustanovení odkazuje. Tou je lhůta podle § 70 odst. 1 d. ř., který stanoví, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. Splatné penále není daňovým nedoplatkem ve smyslu d. ř. – zákonodárce např. tyto pojmy užívá vedle sebe při stanovení pořadí, v jakém se úhrada daně použije na úhradu daňových povinností (§ 59 odst. 5 d. ř.), přičemž pojmem nadřazeným oběma těmito pojmům je souhrnný pojem „daňové povinnosti“. Podobně mezi nedoplatkem a penále zákonodárce rozlišuje v rubrice § 63 d. ř. a ve formulaci výpočtu penále např. v § 63 odst. 2 větě druhé či třetí d. ř. – nedoplatek je základem pro matematickou operaci vedoucí k výpočtu penále, avšak penále není obsaženo v pojmu nedoplatek. Z výše uvedených úvah s přihlédnutím k dřívější judikatuře Nejvyššího správního soudu o účincích platebních výměrů ve vztahu ke lhůtám pro vyměření daně (zejm.*

jeho rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, publ. pod č. 954/2006 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, publ. pod č. 1542/2008 Sb. NSS, obě rozhodnutí dostupná též na www.nssoud.cz) vyplývá, že ustanovení § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem d. ř. znemožňuje po uplynutí lhůty podle § 70 odst. 1 d. ř. nabytí právní moci platebního výměru předepisujícího penále. Zatímco lhůta k promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky je lhůtou promlčecí, tj. uvedené právo vymáhat nelze vykonat, jen je-li promlčení daňovým subjektem namítnuto, je totiž lhůta podle § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem d. ř. lhůtou prekluzivní, neboť uvedené ustanovení říká, že vyrozumět daňového dlužníka o předpisu daně lze pouze v této lhůtě.“

S takto vysloveným názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud ztotožňuje a nemá tudíž důvod zaujímat k této problematice jiný právní postoj, k čemuž jej žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě vyzývá.

V projednávané věci není mezi účastníky řízení sporné, že žalobkyni byl správcem daně sdělen úrok z prodlení za daňové nedoplatky splatné ke dni 25. 1. 2008, resp. ke dni 31. 3. 2008. Dle § 63 odst. 7 zákona č. 230/2006 Sb., o změně zákona o státní statistické službě a dalších zákonů, vyrozumí správce daně daňového dlužníka o předpisu úroků z prodlení platebním výměrem vždy nejpozději jeden měsíc před uplynutím lhůty podle ust. § 70 odst. 1 daňového řádu z roku 1992. Dle daného § 70 odst. 1 se právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.

V souladu s touto právní úpravou a rovněž v souladu se závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu shora vzpomínanou počala lhůta pro sdělení úroku z prodlení v dané věci plynout dne 1. 1. 2009 a její běh skončil dne 31. 12. 2014. Ze správního spisu je zřejmé, že platební výměry o předpisu úroku z prodlení vydal správce daně dne 28. 8. 2014, tedy v zákonné lhůtě pro sdělení úroků. Dané ustanovení daňového řádu z roku 1992 však vyžaduje, jak plyne z názoru Nejvyššího správního soudu, aby i v této lhůtě platební výměr nabyl právní moci. To se však v projednávané věci nestalo. Žalobkyně podala proti uvedeným výměrům odvolání a o nich žalovaný rozhodl dne 9. 4. 2015, takže pravomocnými se staly až k datu 19. 4. 2015 a 24. 4. 2015, tedy po uplynutí zákonné šestileté lhůty.

Z uvedených důvodů musel krajský soud napadená rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm bude dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán shora vysloveným právním názorem.

S ohledem na vyslovený právní názor, dle něhož platební výměry na úrok z prodlení nabyly právní moci po uplynutí lhůty stanovené ust. § 70 odst. 1 daňového řádu z roku 1992, považuje krajský soud za bezpředmětné vyjadřovat se k dalším žalobním námitkám dotýkajícím se použití právních předpisů, na základě nichž byla předmětná rozhodnutí vydána.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími

důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byly zaplacené soudní poplatky ve výši dvakrát 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 2 úkony právní služby po 3.100 Kč, a to převzetí věci a sepsání žaloby (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 2 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v částce uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. září 2016

Mgr. Marie Kocourková v.r.
předsedkyně senátu